

El Santuari de La Fontcalda

Per Sant Joan, vaig passar un parell de dies en aquest recer de pau, altes muntanyes i aigua del riu Canaletes, que brolla de les altures dels

EL DIBUIX DE LA SETMANA

per Jokin Moya

LA VIDA NO ES FONAMENTA SOLS EN TINDRE RESPECTE A L'ALTRA GENT...

L'IMPORTANT TAMBÉ DE LA VIDA, ÉS SABER ESTIMAR.

By jokin
THO DIUEN ELS PETITS CORSARIS

Ports, lloc mític, màgic i misteriós de la Terra Alta, però, sobretot, si ens posem "transcendents" (que és una fase molt convenient en aquests moments de trasbals i desenganys mundials), també lloc monàstic, místic, espiritual i religiós.

Quan, amb aquests al·licients, que jo ja coneixia, vaig dir-li a la Toni Rodríguez Yuste si em volia acompanyar, ella que és artista-pintora, professora, gestora cultural i addicta al lligam entre cel i terra, de seguida posà uns ulls com taronges valencianes—que no queden gaire lluny— i em digué que l'entusiasrava poder conèixer aquest Santuari.

I així fou, perquè, quan en va marxar, aquesta dona, que pervé de Salamanca i s'instal·là de petita a Barcelona, es pot dir que es va transfigurar, després de respirar aquell aire pur, de donar algun tomb pels aspres camins forestals i de submergir-se en les sagrades aigües del Canaletes, talment com si fos el Ganges dels hindús, allà prop de les vaques reconsegades.

La seva transfiguració vaig veure que equivalia, pam amunt o pam avall, a la que devia experimentar el Bon Jesús al Mont Tabor, allà per Galilea, amb els apòstols igualment

al·lucinats, però segurament espantats del que li havia passat a aquell home que deia que era el fill de Déu. "Què us ha passat, Mestre, no ho entenem", devien dir-li. "Ja ho entendreu, homes de poca fe", devia contestar-los el diví redemptor.

Quan va baixar de la caminada, amb un pomet de flors boscanes, que va tenir la gentilesa de fer-me olorar, jo sí que la vaig entendre: "A tu t'ha passat algo!", vaig dir-li. I ella, amb la mirada viva que té qui ha mirat i vist més enllà, es va desfer en lloances a l'Univers creat i al Creador que ho va engegar tot, en a penes set dies, per descansar després eternament, confiant que la humanitat sabia estimar i respectar l'obra creada, sempre en evolució.

La Toni, amb aquella fulguració transfigurada, va explicar aquesta emoció als responsables del Bar-Restaurant i de l'Alberg del Santuari, ara ja amics, Jordi i Ester, i Eva, respectivament, gent d'aquestes terres, de Batea, Tortosa i Ulldecona, excel·lents en el tracte i la cuina, que contemplaven satisfets l'escena.

La cosa havia de millorar quan la vaig fer entrar a l'interior del Santuari, del segle XVIII, de llarga cons-

Xavier Garcia
escriptor

trucció i penoses reconstruccions, sobretot després de la darrera Guerra Civil, quan a mitjans dels anys 50, en una d'aquelles processons populars que fascinen el cineasta Federico Fellini, la devoció comarcal tornà la imatge de la Mare de Déu, esculpida amb bellíssim rostre per l'ampostí Soriano Montagut, al seu tron de la Fontcalda. Al seu peu, hi jau per sempre, de fa 50 anys, un dels grans homes que ha donat aquesta terra, el sacerdot, teòleg i canonge, Joan-Baptista Manyà i Alcoverro (Gandesa, 1884—Tortosa, 1976).

Va quedar també molt impressionada d'aquell moment, i m'afirmà que faria una pintura dedicada a la Verge, que voldria que presidís el Centre de Natura, conduït per uns joves de la comarca que ens van atendre amb simpatia natural i estima pel lloc. Tot al costat del Santuari.